

रंगीत डोंगर !

हॉस्पिटलमधे असताना,संध्याकाळी मला अगदी कंटाळा यायचा.संध्याकाळी आईला भेटायला चित्र-विचित्र मंडळी यायची.दाढीवाली,टकलू किंवा केसाळ माणसं.पॅण्ट घालणारी,हाफ पॅण्ट घालणारी किंवा लुंगी गुंडाळणारी माणसं.साड्या,झॅकपॅक ड्रेस किंवा कंबरेला स्कर्ट अडकवणाऱ्या बायका.आणि ह्य सगळ्यांची अखंड बडबड!!

हां,त्यांच्या सोबत त्यांची मुलं पण यायची.पण ती आपल्या आई-वडिलांसारखी झक्कड नव्हती!!

ती यायची,एक मिनिटांत मला पाहायची आणि मग अख्ख्या हॉस्पिटलभर हुंदडत राहायची! हॉस्पिटल मध्येच पकडापकडी, लपाछपी खेळायची.मस्त मजा करायची!

पण ही मोठी माणसं, आपल्या मुलांसारखं अजिबात खेळा-बिळायची नाहीत! नुसती ठोंब्यासारखी उभी असायची!! मग नाईलाजाने, आई मला पाळण्यात ठेवायची. त्याक्षणी,ते ठोंबे,बडबडे आणि बडबड्या, माझ्या आईचा ताबा घ्यायचे.

आणि मग सुरु व्हायची त्यांची 'बडबड फास्ट ट्रेन'

मला वाटायचं,'आईने मला मांडीवर घ्यावं,माझ्याशी बोलावं.माझ्याशी गप्पा माराव्यात.' पण भेटायला येणारी माणसं इतकी दुष्ट असत की,ती आईला माझ्याशी बोलूच देत नसत! आल्या-आल्या त्यांचीच बडबड सुरु.

आणि...आणि..खरं सांगते म्हणून रागावू नका,पण,भेटायला येणाऱ्यांपैकी निम्मजेण तरी वेडपट असतात किंवा शुध्द मूर्ख!! असं माझं ठाम मत आहे.

अहो,लहान मुलांना कुठले प्रश्न विचारायचे,हे शिकल्या-सवरलेल्या मोठ्या माणसांना कळलं पाहिजे किनई? लहान मुलांना काय सांगायचं,हे त्या शहाण्या माणसांना समजलं पाहिजे किनई? पण त्यांना हे काऽऽही सुध्दा समजत नाही!!

म्हणजे,चष्मेवाल्या,मिशाळजी,दाढीवाल्या किंवा टकलूकाकांना तर समजत नाहीच. तसंच,ओठ व नखं रंगवणाऱ्या,केस रंगवणाऱ्या आणि ड्रेस घालणाऱ्या मावशांना पण समजत नाही.खरंच समजत नाही त्यांना!! तुमचा विश्वास बसत नाही का ?

मग,हा पाहा परवाच्या संध्याकाळचा प्रसंग.

मी दूध पिऊन,आईच्या जवळ मस्त लोळत होते.आई मला एका हाताने थोपटत होती. माझे दोन्ही डोळे जड झाले होते.इतक्यात,आईच्या ऑफीसमधली एक 'भडक मावशी' आली. एकदम माझ्या जवळच उभी राहिली! मी केव्हढ्यांदा दचकले!! माझी बोलतीच बंद झाली!

भडक मावशी म्हणजे,भडक रंगीत कपडे,रंगीत ओठ,रंगीत नखे,रंगीत चष्मा डोळ्यावर व भडक मेकप गालावर आणि नाकावर!

मी क्षणभर भीऊन पाहातच राहिले ते ध्यान! तिच्या केसांवर,ओठांवर,नखांवर,गालांवर, नाकावर,कानांवर,हातांवर आणि पायांवर मिळून वेगवेगळे बारा-पंधरा तरी रंग होते! आणि तिच्या ड्रेसवर तर जग्गातले सर्वच रंग होते!! 'चित्र-विचित्र रंगांचा एक डोंगरच पाहतेय' असं वाटलं मला.

भडक मावशी माझ्याकडे पाहात म्हणाली,"अय्या! कशी बघतेय बघ माझ्याकडे! मला ओळखलं वाटतं बब्बडने? सांग सांग बब्बड मी कोण आहे बरं?"

आता मला सांगा,नुसतं बघितलं म्हणजे काही ओळखलं असं नव्हे.आणि म्हणे 'माझं नाव सांगा.' मोठ्या माणसांना समजत नाही ते हे!

मी जर का म्हणाले असते,"होSSS ओळखलं ग तुला! ह्या रंगीत डोंगराला 'भडक मावशी' म्हणतात! तर...तर...काSSSय झालं असतं?..."

अहो,'उंच टाचांच्या चपला घातल्या,म्हणजे काही उंची नाही वाढत!'अशी एक चिनी म्हण आहे म्हणे,ती काय उगाच?

पण,'उगाच लहान तोंडी मोठा घोट घेऊ नये'म्हणून मी गप्प बसले.

आता अचानक हा रंगीत डोंगर बोबडं बोलू लागला,"अले अले मी तुला एक गंमंत देनाले.मत्त-मत्त गंमंत!मोती-मोती गंमंत!तान-तान गंमंत! ओलक पाऊ मी ताय आनलयं?"

ह्या बोबड्या डोंगरांने तर मला वातच आणला! तिच्या त्या बोबड्या बडबडीने मी जाम पकून गेले!!

तिने गंमंत काय आणलीय,हे मी कसं काय ओळखणार? ह्या एव्हढ्या मोठ्या डोंगराला काहीच कसं समजत नाही?

नाही म्हणजे, रंगीत डोंगर प्रेमळ होता! मायाळू होता! पण त्याचाच मला त्रास होत होता.

इतक्यात त्या भडक मावशीने पिशवित हात घालून ती 'तान-तान, मत्त-मत्त, मोती-मोती गंमंत' बाहेर काढली! ती गंमंत पाहताच माझे डोळेच फिरले!! ती गंमंत माझ्यापेक्षा आकाराने आणि वजनाने पण मोठीच होती!! प्रचंड मोठी गंमंत!!
मावशीने पिशवितून कापलेलं भलंमोटं, लालेलाल-हिरवंगार कलिंगड बाहेर काढलं!!

त्या रंगीत डोंगरावर, भलंमोटं लालेलाल कलिंगड पाहिल्यावर मला वाटलं, 'अगं बाई! ज्वालामुखी पेटला वाटतं!!'

पण माझ्या मनातलं आईला कळलंय! आई माझ्याकडे पाहून हसली. डोळ्याने खुणावत मला म्हणाली, 'आगाऊपणा करू नकोस! कळलंय मला सगळं!' मग आम्ही दोघी खूप हसलो.

भडक मावशी गेली आणि लगेचच 'वासू- काका' आले.

म्हणजे, 'ते काका' खरंच चांगले होते. ते माझ्याशी खेळले. मला समजेल असं बोलले. त्यांनी तोंडं वेडीवाकडी केली. मोडू तोंड उघडून त्यांची भलीमोठी जीभ दाखवली. मला वेगवेगळे आवाज काढून दाखवले. मला बरं वाटलं. मला ते काका आवडू लागले!

काका खाली वाकले. त्यांनी हळूच मला उचललं. पण मी काही बोलले नाही. मला वाटलं आपल्याला आणखी काही गमती-जमती पाहायला मिळतील.

पण कसंच काय नी कसंच काय ?

काकांनी मला उचललं आणि छातीजवळ धरलं...पोटाजवळ धरलं..आणि ...आणि मी घुसमटले! मला श्वास घेता येईना! मला चक्कर येऊ लागली.....डोळ्यासमोर हॉस्पिटल फिरतंय असं वाटू लागलं!

मी 'आSSSSई....आSSSSई...' असं ओरडणार होते, पण तोंडातून शब्दच फुटेना!

कारण...कारण..त्या काकांनी कुठल्यातरी जीवघेण्या वासाचं अत्तर अंगाला चोपडलं होतं! त्या खतरनाक वासानेच मी घुसमटले होते ना!!

मग काSSय..? अशावेळी व्हायचं तेच झालं!

काकांचा शर्ट ओला झाल्यावर त्यांनी मला अलगद खाली काँटवर ठेवलं. आणि माझी 'अत्तर वासू' काकांपासून सुटका झाली.

शर्ट ओला झाल्यावर चांगला घमघमाट पसरला! आईने चमकून माझ्याकडे आणि काकांकडे पाहिलं. मी तोंड वाकडं करताच, आई काय ते समजली!

‘लहान मुलांना भेटायला जाताना,अंगाला उग्र वासाची अत्तरं चोपडू नयेत,त्या वासाने मुले घुसमटतात किंवा घाबरून सू-सू करतात’हे सुध्दा आम्ही म्हणजे, ‘दुपट्यातल्या मुलांनी, पॅण्टीतल्या माणसांना शिकवायचं वाटतं?’

मी मनातल्या मनात म्हंटलं,“एव्हढं पण समजत नसेल तर कशाला घालता त्या पॅण्टी? त्यापेक्षा आमच्यासारखी मस्त दुपटी गुंडाळा! काऽऽय?”

मी मनात काही बोलले की ते लगेच आईला समजतंच!!

आई माझ्याकडे पाहून जोरजोरात हसू लागली.बहुधा तिला ‘दुपट्यात गुंडाळलेले काका’ दिसू लागले असतील.

काकांपासून सुटका झाल्याने मी जरा आळोखेपिळोखे दिले.लाथा-बिथा झाडून दुपटं सैल केलं.त्यामुळे आईच लक्ष गेलं.आई आता मला जवळ घेणार.....

इतक्यात एक मोठी फौज आरडाओरड करत आमच्याच दिशेने आली.दोन मावशा आणि दोन मावशे (मावशे म्हणजे मावशीचे मिस्टर.)

मी मनात म्हंटलं,‘चला आता झोपूया.’मी हाताच्या मुठी वळल्या.डोळे बंद करू लागले.

पण कसंच काय नी कसंच काय ?

त्या फौजेने माझ्यावरच हल्ला केला!!

जाडी मावशी म्हणाली,“काऽऽऽय ग लब्बाडे,डोळे बंद करून झोपत्येस वाटतं?”

मी मनातल्या मनात म्हंटलं,“अगं मावशे,डोळे उघडे ठेवून कुणीतरी झोपतं का ग?का मला असे खुळचटासारखे प्रश्न विचारतेस?”

दुसरी मावशी म्हणाली,“ओऽऽहोऽऽऽ,हिने नाक अगदी बाबांचं घेतलंय आणि जिवणी मात्र आई सारखी! हो किनई ग बब्बड?”

मी वैतागून मनातल्या मनात म्हंटलं,“अगं माझ्या मम्मड मावशे,अजून मी मला आरशात नीट पाहिलंच नाही,तर काय सांगू तुला ग?”

इतक्यात,“नाही!नाही!! मी सांगतो,नाक इकडचं आहे आणि जीवणी तिकडची! काऽऽय?”असा एक जाडजूड आवाज माझ्या कानावर येऊन आदळला.

हे कोण बोललं? हे पाहण्यासाठी मी सावकाश डोळे उघडले तर,मला धक्काच बसला!! क्षणभर गडबडच झाली!

कारण,मला नीट निरखून पाहणारे श्री.मावशे ह्यांचा एक डोळा 'इकडे' आणि दुसरा डोळा 'तिकडे' होता!!

हे 'इकडे-तिकडे' पाहून मी पुन्हा डोळे बंद केले.

त्याबरोबर दुसरे मावशे म्हणाले, "हंSS,घरची आठवण येतेय वाटतं? मला माहित्ये!"

माझे हात-पाय बांधले होते म्हणून,नाहीतर मी कपाळावरच हात मारणार होते! अहो जन्मल्यापासून मी आहे हॉस्पिटलमधे.मी अजून घरच बघितलं नाही! तर मला घराची आठवण तरी कशी येणार?

कळलं ना?

मोठ्या माणसांना समजत नाहीत त्या, 'ह्या' गोष्टी.

पण होतं काय.....

आम्ही बोलेलं तुम्हाला अजिबात समजत नाही!

आणि,

तुम्ही बोललेलं मात्र,आम्हाला सगळं समजतं!!

पुन्हा आम्ही काही करावं तर,तुम्ही,कपड्यात जाम बांधून टाकता आम्हाला!
त्यामुळे होतं काय...

'कपड्यात बांधून,शब्दांचा मार खावा लागतो आम्हाला!'

पण लक्षात ठेवा,ह्या सर्व गोष्टींना,

माझी आई आहे हो साक्षीला!

%%%%%%%%%%.
